

Seznámení

Tematický výběr z portálu GRANO SALIS

Obsah:

Když se dva milují...

Otevřený dopis mému budoucímu manželovi

Když nám muži zženštili a ženy se stali mužatkami

Lépe s věřícím

Opravdu záleží na tom, zdali je můj partner věřící, či nikoli?

Láska mezi věřícími

Seznámení přes internet? Proč ne!

GRANO SALIS NETWORK 2004

<http://www.granosalis.cz/>

Když se dva milují...

Když se dva milují, tak je moc nezajímá, kde budou bydlet, jak budou žít, co budou dělat. To jsou sice důležité otázky, ale pro ně je důležitější vztah, protože se mají rádi a jsou zamilovaní, takže by bylo pro ně těžké se od sebe odloučit. Spolu chtějí chodit a trávit spolu co nejvíce času. Nepíšu však toto tajemství od mladých lidem, chlapci a dívky ani o zvrhlých homosexuálech, což je proti přírodě a ohavnost, ale píši toto přirovnání o vztahu člověka a Boha, vztah s Ježíšem Kristem.

Často slýchám, že na Boha lidé nemají čas, nejdříve si musí najít práci, finančně či movitě se zabezpečit... Ale pro skutečně zamilované je asi jedno, zda někdy budou bez peněz, práce, mají se rádi, mají mezi sebou hluboký vztah... Také mohou se na sebe spolehnout, že když jeden z nich něco nemá, druhý mu to může doplnit.

Když se třeba dívka bojí pavouků a chlapec třeba jiných druhů zvířat, tak chlapec může vyhazovat pavouky a dívka jiný druh zvířat. Když třeba dívka umí dobře vařit, ale zase by měla exém na ruce při mytí nádobí, tak může dívka vařit a chlapec mýt nádobí. Když je třeba dívka upovídaná a chlapec méně, tak může dívka zařizovat a bojovat s byrokracií na úřadech, zatímco chlapec bude dělat těžké fyzické práce.

Když člověk nemá schopnost křísit mrtvé, ale zase může fyzicky mluvit k lidem, mohou s Bohem vytvořit přátelství, člověk bude mluvit k lidem a Bůh bude křísit mrtvé a uzdravovat nemocné. Jedná se zde o hezkou spolupráci. Člověk nemyslí jen sám na sebe a svoje vlastní věci, ale také na to, jak může druhému pomoci, potěšit, udělat radost (ne sobecky sám sobě).

Otevřený dopis mému budoucímu manželovi

Ačkoliv dosud přesně nevím, kdo jsi, často na Tebe myslím. Jak asi právě žiješ? Záleží mi na tom, víš, protože způsob, jakým žiješ teď, určuje, jakým mužem se staneš ... mužem, s kterým strávím zbytek svého života.

Zřejmě, z nějakých podivných důvodů, nepřichází mužnost u mužů automaticky. Někteří stráví celý svůj život tím, že se snaží dokázat svou mužnost lovem, sportem a rychlou jízdou a naneštěstí také pohlavní aktivitou. Nám ženám se to zdá zvláštní, že chce někdo pohlavním stykem dokázat, že je muž. Pro nás to je jen důkaz, že dozrál do puberty a nepovažujeme to samo o sobě za velký úspěch. Stát se mužem je mnohem složitější proces. Je divné, že i dnes se chce většina kluků o ženit s dívkou, která svou sexualitu respektuje. Neradi si svou budoucí ženu představují v náručí jiného, nebo jako předmět vtipů mezi kluky v šatně tělocvičny. Vytahují se s takovými děvčaty, ale nežení se s nimi. Chtějí si vzít děvče, které „to nikdy nedělalo“ nebo „dělalo a lituje toho“, které chápe, že sexualita musí mluvit řečí trvalé, oddané lásky – děvče, jako jsem já. Proč bych si měla chtít vzít někoho takového, někoho, kdo si chce vzít pannu, ale utrácí své mládí tím, že připravuje děvčata o panenství, aby dokázal svou mužnost? Není v mých očích „pravým mužem“ – je sobecký, nezralý kluk hnaný nejistotou, ne láskou – a mne nezajímá. Chci od Tebe víc. Chci, abys respektoval svoji sexualitu tak, jako já respektuji mou. Chci, abys byl opravdový, vyrovnaný muž, ne slaboch, který používá ženy k tomu, aby zakryl svou nejistotu. Takový by přece nemohl mít všechny ty ženy a najednou milovat mne. Možná, že je „dobrý“ v posteli, ale v lásce nestojí za nic. Chci, aby ses opravdu učil milovat. Učit se milovat, znamená, učit se dát druhého na první místo. Sukničkáři nejde v první řadě o dobro druhého. Zneužije děvče tím, že svým tělem slibuje stálý vztah, ale o stálý vztah mu nejde. Vystavuje děvče nebezpečí nákazy ošklivými chorobami - chorobami, které může později přenést i na svou ženu. To není milování. Skutečný muž miluje ženy, všechny ženy a chce to, co je pro ně nejlepší. Nedopustí, aby jeho vlastní touha rozhodovala o jeho jednání. O svém jednání chce rozhodovat raději on sám.

Chci, aby ses naučil sebeovládání. Je mi to velmi důležité. Nechci si vzít muže, který se nedokáže ovládat. Takoví muži jsou špatnými manžely. Ten, kdo neumí říci v sexu „ne“, to ve čtyřiceti nebude umět o nic lépe než v osmnácti. Zním ženy, které si dělají starosti, kdykoliv jejich manžel přijme atraktivní sekretářku. To nechci. Co by to bylo za manželství, kdybych Tě nemohla s důvěrou pustit ani na služební cestu?

Zkrátka, nemyslím, že se vyplatí žít tímto způsobem. Společnost Ti tvrdí, že se šidíš o vrchol své sexuality. Tvoje mlčení může mezi kluky, kteří se vytahují, provokovat. Možná, že Ti i nějaké děvče, s kterým jsi chodil, řeklo, že asi nejsi normální, protože je nezval do postele. V hloubi duše však musíš vědět, že pohlavní styk nedokáže Tvou mužnost. Je to jen k zlosti, že to zřejmě neví nikdo jiný kromě Tebe.

Ale někdo to ví. Já to vím a já jsem konečně ta jediná, na které záleží.

Ne, nejsem tak omezená, jako ti, co tvrdí, že si vezmou jen pannu nebo panice. Dnešní společnost nepodporuje panenství, zvláště ne mužské panenství. Dokážu odpustit chyby v Tvé minulosti. Záleží mi však na Tvé budoucnosti, která začíná dneškem. Až se s Tebou setkám, chci najít muže, který se vědomě rozhodl čekat ... z lásky ke své budoucí rodině a odpovědnosti k našemu manželství. Chci, abys byl opravdovým mužem, který získal schopnost ovládání, zralost a velkorysost, které čekání přináší. V šatně mezi kluky Ti asi nezískají popularitu, ale mně se líbí. Udělají z Tebe lepšího manžela a lepšího otce. To je pro mne „sexy“. Já jsem se po celá ta léta zdržela pohlavní aktivity a nebylo to z nedostatku příležitosti. Měla jsem dost zájemců a nebylo vždy lehké říci „ne“. Víím, že to ani pro Tebe není vždycky lehké. Ale posílí to naše manželství. Sexualita bude našim vzájemným darem, naší vlastní „řečí“. Bude patřit nám dvěma a ne „nám a všem, s kterými jsme kdy chodili“.

Děkuji, že na mne čekáš. Slibuji Ti, že toho nebudeš litovat.

Anonymní dopis zasláný americkému časopisu ALL About Issues

Když nám muži zženštili a ženy se stali mužatkami

Již od útlého věku miluji knihy. Začalo to pohádkami (které čtu dodnes) pak jsem se dostala do fáze dívčích románek (romantickou literaturu nemůžu ani cítit- tím mám na mysli ty kýčovitě braky plné falešné demagogie) a teď jsem zakotvila u těch „moudrých knih“, ve kterých dostávám návod na „šťastný a spokojený život“. Co si ale budeme nalhávat „postoje jsou důležitější než fakta“ (K. Menninger), a ačkoliv mám potřebu neustále řešit mezilidské vztahy, nikdy jsem úmyslně nezasáhla soukromí jiného. Budu vypovídat i z vlastní zkušenosti. Půjde o mezilidské vztahy. Na toto téma se už napsala velká řada knih a článků. Nicméně, i já bych ráda přispěla tou svou troškou do mlýna. Nebudu zde pojednávat o tom, jaké potvory jsme. Budu spíše poukazovat na to,

proč se někdy chováme tak „nesmyslně“ a proč někdy mužům vyčítáme věci, za které opravdu nemohou.

Jednou se mi do rukou dostala kniha (autorku si již nepamatuji) „Ženy, které běhaly s vlky“. Kniha opravdu zajímavá, která pojednává o archetypu ženy. Popravdě řečeno, pro někoho to může být silné sousto a ani já jsem tuto knihu nedočítala do konce. Mylně jsem se totiž domnívala, že se tam dozvím něco, co by každá žena ze svého života ještě neznala (každopádně knihu doporučuji, nyní jsou večery dlouhé a kniha má asi 800 stránek, když už ji nedočtete, aspoň si procvičíte španělštinu). Člověk nemusí být kdovíjak sečtělý, aby rozpoznal o co vůbec v mezilidských vztazích jde. Nicméně, dost často by potřeboval atlas nebo mapu.

Dnešní doba je vskutku vzhůru nohama a ačkoliv nesnáším ty romantické knihy, ve kterých každý umírá pro každého a všichni se vzdávají všeho, tak jsem nesmírný romantik. Symbolicky vzato, stále čekám na toho svého prince, který mě přijde vysvobodit z té mé věže, kam jsem se dobrovolně uvěznila. Jenže jak se tak kolem sebe rozhlížím, tak mám spíše pocit, že muži zženštili a ženy se staly tzv. „mužatkami“.

Miluji filmy z 30 – 40. let. Není jedné neděle, kdy bych si je nechala ujít. Vždy mě rozesmávaly ony scény, kdy v rodině vládla žena. Většího generála byste nenašli. V tu chvíli se směje celá naše rodina. Jenže sotva se vypne TV, nastane tento proces i u nás. Naštěstí, má maminka je jen malý upřímný člověk, takže chce být nepřehlédnutelná :c) Daří se jí to dobře. Ale teď vážně – emancipace ať jde k šípku, protože žena nikdy nemůže být rovná muži a zase naopak. Muž i žena jsou natolik odlišní právě proto, aby se mohli skvěle doplňovat. Bůh to měl opravdu skvěle promyšlené, protože když se najde kompatibilní pár, tak do sebe krásným způsobem zapadne jako ozubené kolečko. Jenže v současné době se většinou tvrdí „dnes je jiná doba“. A k čemu to vede.. Pamatuji si, že když jsem byla malá holka, jedna z tetiček do mě pořád „hustila“, že žena musí být nedobytná tvrz. Vždycky jsem si představovala, jak se měním v hrad a chodím po městě (dětská fantazie opravdu nezná mezí). Jenže já měla jinou představu o partnerství. Nějak mi neseděly ony role, kdy žena měla dělat „fóry“ a muž aby za ní lezl skoro po čtyřech. Já osobně bych si takového muže nemohla vážít. Vždy jsem preferovala upřímnost a to především v partnerském vztahu. Jenže v tomto bodě se vyskytl další háček, který rozpoutal toto..

Coby mladá dívka jsem se držela rad svých tetiček – **„bud' nedobytná tvrz, pěkně ho podus, jen mu ukaž, atp.“** Potkala jsem chlapce – lovce. Chvilí dělal drsňáka a já *nedobytnou tvrz*. Nakonec to dopadlo tak, že jsme byli oba naštvaní, že to nikam nevede, protože to byl jeden velký kolotoč nedorozumění. Na jednu z deseti schůzek se zpozdil a já, aniž bych se zeptala na důvod, jsem *mu ukázala* tím, že jsem ho pěkně *podusila*. Tím pádem jsem ze sebe udělala hysterku, ačkoliv jsem v jádru naštvaná vůbec nebyla, takže mě můj milý chlapec – lovec vesele poslal k šípku. Nechácala jsem proč, vždyť jsem se držela rad zkušené ženy. Až ve starším věku jsem se utvrdila v tom, že takto by vztahy NEMĚLY FUNGOVAT!

Neměly, ale ve většině případů to tak je. Ženy už od přírody říkají něco jiného, dělají něco jiného a myslí na něco jiného. Nejlepší na tom ve finále je, že pak muži vyčiní za to, že nechte jejich myšlenky. Jenže, kdo se v tom má vyznat? Na druhou stranu jsem si na vlastní kůži prožila to, že jsem se s něčím (pro mě nesmírně citlivým a důležitým) svěřovala svému nelepšimu příteli a ten mě jednoduše neposlouchal. Kdyby jen to. V polovině věty odešel něco řešit do kuchyně. V tu chvíli jsem byla jako opařená čajem. Nedošlo mi, že když se muži nad něčím zamyslí, tak nevnímají nic jiného. To, že odešel neznamenalo, že by jej nezajímali mé problémy, jen jsem jej zastihla ve špatné chvíli a samozřejmě předpokládala, že on funguje jako žena a že vnímá a přemýšlí nad třemi věcmi zároveň ještě stíhá opravovat auto, řešit dovolenou atp. Když jsem mu pak v breku vyčínila, že mi nenaslouchá, pro změnu se díval opařeně on. Vůbec totiž nezaregistroval, že mu něco říkám, jelikož zrovna řešil nějakou důležitou věc. Do ruky jsem dostala knihu „Proč muži neslyší a ženy neumí číst v mapách“ s tím, že za to opravdu nemůže a že mu křivdím. Knihu jsem sice ještě nezačala číst, ale vnitřně jsem cítila, že to tak opravdu je. Dalším krásným příkladem je tato scéna. Muž se něčím dotkne ženy, která není zrovna dvakrát zvyklá říkat věci tak jak je cítí.

Dejme tomu, že jde o fotbal. Muž se celý rok těší na mistrovství. V tu chvíli po ženě vyžaduje jediné – dej mi dvě hodiny času. Žena přijde z práce unavená, podrážděná a má nesmírnou potřebu se mu s něčím svěřit. Jediný na koho v tuto chvíli myslí je právě její milovaný. Tak běží domů a chce se mu vybrečet na rameni. Manžel ji v klidu řekne, že to vyřeší po mistrovství, ať chvíli počká. Jenže ženy se to nesmírně dotkne. Uzavře se do sebe a i když řekne, že je to v pořádku, tak tomu nevěřte. Místo oné speciality, kterou tolik milujete a která vám měla být odměnou za vyslyšení, dostanete párek s hořčicí – nejlépe studený. Na otázku „Co se děje miláčku?“ se vám dostane strohé odpovědi „Nic“ a jde si lehnout. Pokud ono mistrovství bude trvat týden vězte, že jej prožijete v naprostém tichu, protože to je přesně doba po kterou budete mít tichou domácnost. Nejlépe by bylo, kdybyste se smířili i s tím, že si večeri budete vařit sami. Přitom stačilo pět minut vyslyšení..

Možná se to někomu zdá hodně utazené za vlasy, ale i tyto existuje. Ženy nejsou dračicemi, „mrchami“ a kdovíjakými stvůrami. Řekla bych, že **většina žen se v dnešní době naučila být tvrdšími, aby „přežili“**. Netvrdím, že chyba je na té či oné straně. Chyba je v tom, že se z našich vztahů vytrácí komunikace, upřímnost, otevřenost, spontánnost a důvěra. Pokud někdo není sám sebou, tak se ani nemůže divit, že nenašel toho pravého partnera, protože se na něj lepí právě ti lidé, které přitahuje jejich maska. Anebo se nemůže divit, že ten druhý neví o tom co jej trápí, když to dusí v sobě a očekává, že partner je telepat. A muži? Řekla bych, že ženy by se nejspíš divily, kdyby věděly, že jsou daleko citlivější a křehčí než „něžné pohlaví“. Nehovořím o jejich muskulatuře, ale o jejich jádru.

Co se týče vztahů...Žena by měla tvořit tu něžnou, citovou stabilitu, starat se o rodinu, o děti,.. (čili vnitřek kruhu) a muž by měl být tím zabezpečením, nemyslím jen materiálním (čili vnějšek kruhu). Nesnažme se prosím dosazovat na mužská místa. Co se týče mě, Shakespear to v jedné své komedii vystihl půvabným způsobem. Pokud jste nečetli „Zkrocení zlé ženy“, vřele doporučuji :c)). V Bibli je napsáno, že láska je nejsilnější prvek, který k životu potřebujeme (samozřejmě voda, jídlo, slunce...). Taková láska, která je čistá, upřímná, laskavá, nepřátelí si faleš a je hlavně nepodmíněná. V knize „**Lásku dát, lásku brát**“ jsou sepsány tři způsoby lásky. „**Miluji tě protože**“, „**miluji tě jestliže**“ a „**miluji Tě a tečka**“ – čili **PRINCIP LÁSKY**. Každý upřímně věřící a toužící po lásce ví, že třetí způsob je tím nejkrásnějším vyjádřením, kterým druhému můžeme nastínit svou náklonnost. Pokud to jen jde, budme prosím těmi pozemskými lékaři, kteří rozdávají tento lék. Jestliže se budeme řídit v našem životě principem lásky, tak prožijeme naplněný život.. Marie von Exner – Eschenbach řekl: „**Vskutku dobrými přáteli jsou lidé, kteří nás zcela přesně znají a přesto při nás stojí.**“ Tak na co si hrát?

Effrime

Lépe s věřícím

Budu teď mluvit pouze o jednom tématu a pokusím se zvažovat co nejvíce s Bibli v ruce výhody a nevýhody manželství mezi věřícími a smíšeného manželství, kde je jen jeden věřící.

Na toto téma jsem dosud celé Písmo neprošel, zbývá mi pouze pár epištol k důkladnějšímu principiálnímu rozboru, ale principy týkající se manželství se v Písmu neustále opakují a potvrzují se svým svědectvím. Začneme Novou smlouvou a obecnějšími věcmi. V 1. Korintským 7. kapitole je celkem podrobně rozebráno manželství v obou případech. Z uvedeného tušíme, co spolu mohou sdílet věřící a co z toho smíšená manželství mít nemohou. Nevýhody smíšených jsou též zjevné, nevěřící se řídí svědomím, ale běda, jakmile ono je porušené a nevěřící chce odejít ze vztahu! Odpovědnost k

Bohu necítí a rozvodu se příliš neštítí. Bible sama počítá s případem, když dva nevěřící se vezmou, jeden z nich později uvěří a najednou se jejich manželství začne měnit k lepšímu nebo k horšímu. Náš 1.K 7 k tomu říká:

„Těm, kteří žijí v manželství, přikazuji - ne já, ale Pán - aby žena od muže neodcházela. 11 A když už odejde, ať zůstane neprovdána nebo se s mužem smíří; a muž ať ženu neopouští. 12 Ostatním pravím já, a ne už Pán: Má-li někdo z bratří ženu nevěřící a ona je ochotna s ním zůstat, ať ji neopouští. 13 A má-li žena muže nevěřícího a on je ochoten s ní zůstat, ať ho neopouští. 14 Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svaté! 15 Chce-li nevěřící odejít, ať odejde. Věřící nejsou v takových případech vázáni. Bůh nás povolal k pokoji.“

Nesmíme si bláhově myslet, že svého nevěřícího partnera/ku přivedeme automaticky ke Kristu. Takové případy se stávají a buď dík Bohu za ně, avšak stává se tak spíše vyjímečně a proto nás Bůh raději varuje slovy:

1 Korintským 7:16 „Víš snad, ženo, zda se ti podaří přivést muže ke spáse? Víš snad, muži, zda se ti podaří přivést ženu ke spáse?“

Nemohu také zatajit, že tato kapitola Božího slova hodnotí stav svobodný výše než stav manželský a to z mnoha důvodů. Rovněž nám ukazuje, jak nejsou všichni uzpůsobeni ke svobodě, tak také nejsou všichni způsobilí k manželství. Člověk si tedy nesmí od Boha vynucovat partnera/ku, ale má s modlitbami a ztišením nejdříve pokorně zkoumat, zda-li ho Bůh vůbec k manželství uzpůsobil a připravuje ho pro něj. Zjistíme-li, že nejsme způsobilí k celoživotní svobodě, máme se modlit a prosit o vztah, nemůžeme lehkovážně testovat své protějšky metodou pokus omyl. Není to totiž tak úplně náš život, do kterého nám nikdo nesmí mluvit. **1 Korintským 6:19 „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! 20 Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“** Máme Vlastníka, který má úplné právo na všechny oblasti našeho života, jelikož si nás velice drazé koupil svoji krví. Zarmucovat Ho nezodpovědností, poslouchat více své pudy než Jeho a stavět se Mu tak na odpor se opravdu nesluší. Jestliže se Ho neustále dotazujeme a posloucháme Ho, nenechá nás bez povšimnutí stát jako kůl v plotě, ale náležitě se o nás postará. Daruje nám věřícího partnera/ku, protože jedině věřící protějšek je tím největším možným darem. Poloviční dary Bůh nedává, poloviční dary si my akorát někdy sami vyžádáme. Není mi známo nikdy v historii křesťanství, nedočel jsem se tomu ze žádné současné křesť. literatury a ani jsem nikdy u svým bratří a sester neviděl případ, kdy by Bůh nechal o samotě člověka, který k samotě uzpůsoben není a který upřímně prosí za dar manželství.

Ted' ještě pro úplnost uvedu Slovo, které ukazuje výsady svobody a zdůvodňuje její existenci.

1 Korintským 7:1 „Pokud jde o to, co jste psali: Je pro muže lépe, když žije bez ženy. 2 Abyste se však uvarovali smilstva, ať každý má svou ženu a každá svého muže. 3 Muž ať prokazuje ženě, čím je jí povinen, a podobně i žena muži. 4 Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého

muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. 5 Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volni pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout. 6 To ovšem říkám jako ústupek, ne jako příkaz. 7 Přál bych si totiž, aby všichni lidé byli jako já; ale každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden tak, druhý jinak. 8 Svobodným a vdovám pravím, že je pro ně lépe, když zůstanou tak jako já. 9 Je-li jim zatěžko žít zdrženlivě, ať vstoupí v manželství, neboť je lepší žít v manželství než se trápit. ... 26 Domnívám se, že vzhledem k tomu, co má přijít, je pro člověka nejlepší zůstat tak, jak je. 27 Máš ženu? Nechtěj se s ní rozejít. Jsi bez ženy? Žádnou nehledej. 28 Ale i když se oženíš, nezhřešíš. A vdá-li se dívka, nezhřeší. Dolehne však na ně tíseň tohoto času. Toho vás chci ušetřit. 29 Chci říci, bratří, toto: Lhůta je krátká. Proto ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, 30 a kdo pláče, jako by neplakali, a kdo jsou veselí, jako by nebyli, a kdo kupují, jako by nevlastnili, 31 a kdo užívají věci tohoto světa, jako by neužívali; neboť podoba tohoto světa pomíjí. 32 Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu, 33 ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. 34 Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o světské věci, jak by se zalíbila muži. 35 To vám říkám, abych vám pomohl, ne abych vás uvedl do nesnází, ale abyste žili důstojně a věrně lnuli k Pánu bez rozptylování. 36 Domnívá-li se někdo, že jedná nečestně vůči své snoubence, která je už ve zralém věku, a že se patří, aby si ji vzal, ať udělá, co chce: nehřeší. Ať se vezmou. 37 Ale kdo je v nitru pevný, nic ho nenutí, má v moci svou vlastní vůli a pevně se rozhodl, že se s ní neožení, jedná dobře. 38 Takže kdo se ožení se svou snoubenkou, jedná dobře, ale kdo se neožení, udělá lépe. 39 Žena je vázána zákonem, pokud žije její muž. Jestliže muž umře, je svobodná a může se vdát, za koho chce, ale jen v Kristu. 40 Po mém soudu bude však pro ni lépe, zůstane-li tak; myslím, že i já mám Ducha Božího.“

Matouš 19:10 „Učedníci mu řekli: "Jestliže je to s mužem a ženou takové, pak je lépe se neženit." 11 On jim odpověděl: "Ne všichni pochopí to slovo; jen ti, kterým je dáno. 12 Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí; jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop.“

Zaměřím se teď na manželství, kdy už při svatbě byl jeden z partnerů věřící. Smíšené manželství s nevěřícím může bez větších potíží fungovat. Nevěřící může být velice pokorný, pokojný, vstřícný i k víře věřícího, může mu jakkoliv pomáhat a věřící může mít u něj největší domácí zázemí. Jen v jednom nemůže nevěřící posloužit, ani kdyby chtěl, pokud by se ovšem neobrátil ke Kristu. Věřící ve svém nevěřícím partnerovi nemůže mít duchovní zázemí a nevěřící ho nemůže nijak duchovně vést, povzbuzovat slovem z Bible, poučovat vůlí Boží, protože se tomu nikdy neučil. My křesťané jsme duchovní bytosti, žijeme především duchovně, myslíme tak a jednáme tak. Oblast duchovna je tudíž pro nás oblastí nejsilnější a nejdůležitější. Skutečnost, že tento duchovní rozměr nemůžeme v našem manželství uplatňovat je pro nás opravdovou brzdou. I když je k nám nevěřící nakloněn lépe než všichni lidé v našem životě, nemůže s námi sdílet zásadní duchovní rozměr. Musíte uznat, že společné sdílení víry, společné modlitby za náš vztah, za naše děti, za naši budoucnost a společné dychtivé očekávání života v ráji je nám bližší a milejší, než vynesené odpadky, přinesený nákup a umyté nádoby ovšem už bez duchovna.

Ženy s nevěřícím partnerem mají více nevýhod, než muži s nevěřící partnerkou. Žena je Bohem směřována k tomu, aby se nechala mužem vést především v duchovní oblasti. Ženy mívají mnohdy upřímnější víru než věřící muži, ale přesto jsou náchylnější k duchovním omylům než muži. Biblické

důkazy a příklady ze současného života teď odložíme stranou, hovoří samy za sebe. Věřící ženy potřebují duchovní zázemí v muži jako téměř základ pro jejich víru. Nemají-li ho v manželovi, hledají ho zase v pastorech kazatelích apod. Jestliže ho nemají vůbec, jsou pak nejsilněji vystaveny lžím, svodům a omylům, než ženy, které jsou pravidelně duchovně vedeny a usměřovány. Opět pomlčím o tom, co některé nevedené ženy udělají s domněním, že se nejedná o žádný hřích v případě, že je někdo podvede a ony sednou na lep. Důsledky hříchu a omylu jsou pak na jejich životě katastrofální. Je psáno:

1 Korintským 11:3 „Hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh.“

Jedná se o nejdokonalejší Boží princip vzájemné podřízenosti a závislosti, těžké sousto pro emancipované ženy. Hlavou ženy je muž a hlavou muže je Bůh Kristus. V této posloupnosti je Bohem zajištěn pořádek, úplnost a celistvost, ze které nikdo nevyčnívá a na všechny proudí Boží dostatek. Problém nastává, když hlavou muže není Kristus a to v případě nevěřícího, pro kterého není Boží vůle na prvním místě jako směrodatná. Nezná-li nevěřící muž Krista, nemůže se jím řídit a On nemůže být jeho hlavou. Věřící žena musí mužskou hlavu, co se týče víry, hledat opět v kazatelích, pastorech a bratrech, jelikož by jinak duchovně strádala a nebyla by vyživována a vedena. Tento model manželství ve třech (muž – žena – bratr či kazatel) není vůbec ideální a plně uspokojivý. Model „Kristus – muž – žena“ se nedá nijak zlepšit. Není možné vymyslet něco lepšího, než co vymyslel ten Nejchytřejší.

Dobrá vůle nevěřícího partnera či partnerky může vztahu silně prospívat, ale neskrývá se v ní žádná záruka úspěchu. Z manželských poraden máme potvrzeno, že vztah po svatbě nebývá lepší než tentýž vztah před svatbou. Důvody jsou různé, nejčastějším důvodem je ztráta motivace k duševnímu růstu. Člověk podléhá lenivosti a nepracuje na sobě, jelikož vysněnou partnerku či partnera už získal a jiný člověk mu ho nevezme. Dalším důvodem je, když novomanželé poznají, že ten druhý není anděl, ale chybující omezená lidská bytost stejně jako on. Podobných důvodů bývá opravdu mnoho, jisté však je, že jen menšině se podaří po svatbě prohloubit vzájemné soužití až do maxima lidských možností. Jsou-li oba dva manželé lidé podle Božího obrazu a zůstávají-li tak, úspěch a růst kvality a hloubky vztahu je zaručen. Nemůžeme se ale spoléhat na jistou stálost manželovy – manželčiny dobré vůle k nám obzvláště tehdy, když není motivována těmi úplně nejvyššími metami. Nerad bych se někoho dotknul, vždyť hovořím pouze z pohledu teoretika, ale i statistika hovoří v neprospěch smíšených manželství, kdy už při svatbě jeden z partnerů věřící byl. Nejde o rozvody, ale o úroveň vzájemného soužití a množství problémů.

Je předmětem vášnivých teologických debat, jestli můžeme na partnerství vztahovat právě verš: **2 Korintským 6:14 „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?“** Rozsudek nechávám na každém z vás, máte přece Božího Ducha.

Věčnost! Jak životně důležité téma! A přesto často přemýšlíme o budoucnosti pouze v rámci několika málo let dopředu. Jak je to od nás nezodpovědné! Přitom co je 20 let života na zemi oproti věčnosti? Co je 130 let života na zemi oproti věčnosti? Nic. Naprosto nic. A přesto my sprosté, ubohé bytosti myslíme na budoucnost někdy jen v rámci nynějšího dne! Kam jsme dali rozum? Jsme tak bláhově krátkozrací! Co je to věčnost z časového hlediska? 694 miliard let? Ne, mnohem více. 1 587 krát 92 003 biliónů bilíard let to celé na osmdesátou šestou? Zase málo, i toto číslo je ve srovnání s věčností

opovrženíhodné a hodno naprosté ignorance.

Kdo z vás by chtěl trávit absolutně dlouhou věčnost, která nekončí, na jiném místě, než váš manžel a vaše děti? Opravdu vám to stojí za takové riziko?

Malachiáš 2:14 „Ptáte se proč? Proto, že Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí, vůči níž ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá družka a žena podle smlouvy. 15 Což on neučinil člověka jednoho a nedal mu částku ducha? Oč má ten jeden usilovat? O Boží potomstvo. Strážte svého ducha, nikdo ať se nezachová věrolomně k ženě svého mládí. 16 "Každý ať nenávidí rozvod, praví Hospodin, Bůh Izraele, ať na svém oděvu přikryje násilí, praví Hospodin zástupů." Strážte tedy svého ducha, nejednejte věrolomně!“

Zde je zakotven odpor věřících vůči rozvodu a jestliže věřící na to dbá, má mnohem více motivace k nápravě porušeného vztahu především skrze práci na sobě a svých chybách, pak také prostřednictvím práce pro druhého. I v manželství věřících se mohou vyskytnout velké potíže. K rozvodům rovněž dochází. Nemá smysl diskutovat o důvodech rozvodu, jisté však je, že v pořádku rozvod není a nebude. Rozvedení věřící nemají před Bohem nic na svou omluvu, avšak Bůh je neztracuje. Chtějí jít jistě s Ním v životě dál a On jim milostivě rozprostírá nové a lepší cesty.

Marek 10:11 „I řekl jim: "Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; 12 a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství."

Opět důvod k žití v neporušeném manželství – tím důvodem je cizoložství. Nechci na někoho nasazovat, ale nevěřící, který prošel rozvodem, pokud se znovu ožení, neuvědomuje si většinou svůj hřích a toto nevědomí mu nebrání začínat novou známost. Má méně důvodů, proč se držet své první manželky a raději zapřít sám sebe, jen aby netekla Kristova krev.

Jan 4:16 Ježíš jí řekl: "Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!" 17 Žena mu řekla: "Nemám muže." Nato jí řekl Ježíš: "Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. 18 Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu."

Jeden z nejhorších důsledků střídání partnerů: I když člověk žije tzv. na hromádce anebo si i někoho vezme po čtyřech rozvodech, je stále ve stavu cizoložství, jelikož jeho partner není ve skutečnosti jeho.

1 Korintským 11:7 „Muž si nemá zahalovat hlavu, protože je obrazem a odleskem slávy Boží, kdežto žena je odleskem slávy mužovy.“

Je-li muž nevěřící, či slávy je odleskem? Pojdme se podívat na praktické důsledky na život celé rodiny, jenž se sice nutně nestávají, ale jejich hrozba ve smíšeném manželství stále trvá.

Genesis 24:1 "Abraham byl stařec pokročilého věku. Hospodin mu ve všem požehnal. 2 I řekl Abraham služebníkovi, správci svého domu, který vládl vším, co mu patřilo: "Polož ruku na můj klín. 3 Zavazuji tě přísahou při Hospodinu, Bohu nebes a Bohu země, abys nebral pro mého syna ženu z dcer Kenaanců, mezi nimiž sídlím. 4 Půjdeš do mé země a do mého rodiště a vezmeš odtamtud ženu pro mého syna Izáka." 5 Služebník mu na to odpověděl: "Co když mě ta žena nebude chtít následovat sem, do této země? Mám tvého syna zavést zpátky do země, z níž jsi vyšel?" 6 Abraham řekl: "Chraň se tam mého syna zavést! 7 Hospodin, Bůh nebes, který mě vzal z domu mého otce a z mé rodné země, promluvil ke mně a přísahal mi, že tuto zemi dá mému potomstvu; on sám vyšel před tebou svého posla, a ty budeš moci vzít odtamtud ženu pro mého syna. 8 Kdyby tě snad ta žena nechtěla následovat, budeš své přísahy zproštěn. Jen tam mého syna nezaváděj!" 9 I položil služebník ruku na klín svého pána Abrahama a odpřisáhl mu to."

Abraham, duchovní otec věřících, sám nechtěl pro svého syna manželku z Kenaanských modlářských kruhů, jelikož si byl vědom vlivu, jakému by byl jeho syn vystaven. Modloslužba a uctívání čehokoliv kromě pravého Boha by se mu mohlo stát osudným. Dokazuje to i **Deuteronomium 7:4 "To by odvrátilo tvého syna ode mne, takže by sloužili jiným bohům. Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil."**

Nevěřící nemusí být nijak nepřátelský vůči věřícímu. Vždyť nepřátelského partnera a partnerku by si přece nikdo nevzal. Problém nastává tehdy, když nevěřící či modlár začne jemným a citlivým způsobem seznamovat slabého věřícího se svým životem, místo aby tomu bylo naopak. Úsměvem a pohlazením se slabší věřící nechá snadno svést. Stačí nějaký otřes v jeho duchovním životě a už je oslaben. Oslabený věřící hledá-li podporu mimo Boha, snadno sejde na zcestí. Abraham nebyl zdaleka jediný, kdo žádal pro své potomky partnerku stejného duchovního rodu, stejného světového názoru. Stačí si projít Starou smlouvu, zjistíme, jak sám Bůh nařizuje Židům, aby nevstupovali do smíšených manželství s okolními pronárodů. Židé to přesto často činili a Bůh je trestal tvrdým způsobem. Ne za jejich manželství, ale za to, že Ho opouštěli a začali se klanět modlám.

Jozue 23:11 „Sami u sebe dbejte úzkostlivě o to, abyste milovali Hospodina, svého Boha. 12 Jestliže však přece odpadnete a přimknete se ke zbytku těch pronárodů, které ještě zbyly mezi vámi, a jestliže se s nimi spřízníte sňatkem a budete se mísit s nimi a oni s vámi, 13 tedy jistotně vězte, že Hospodin, váš Bůh, už před vámi ty pronárodů nevyžene. Stanou se vám osidlem a léčkou, karabáčem na vašich bocích a trny v očích, dokud nevyumizíte z této dobré země, kterou vám dal Hospodin, váš Bůh.“

O osidlech, léčkách, karabáči a trnech nehovořím já, ale Bůh! On nás zná lépe než my.

Přímým a podrobným biblickým příkladem je život Samsonův, jak ho můžeme poznat z knihy Soudců. Samson měl velikou slabost pro ženy, zamilovával se však do takových, které s ním mnoho nesdílely, duchovně s ním spřízněny nebyly a vlastně se zde jednalo především o vyhovění svým emocím a nezvládaným pudům. Ve 14. a 16. kapitole knihy Soudců máme dokonale vylíčeno, co všechno musel Samson prožít s ženami jen kvůli svým nezvládaným pudům a jak vysokou cenu za to

nakonec zaplatil. Samson byl nesmírně veliký silák, měl všechny předpoklady pro klidnou budoucnost, jelikož se dokázal životem probít a z potíží se dostat. Bůh byl s ním. Samsonovy vztahy k ženám ovšem nebyly v pořádku a Samson zklouznul do smilstva a problémů ze vztahů. Od svých nevěřících žen se dočkával samé nelásky a úporného citového vydírání, které mu obrátilo život celý naruby. Skrze lest jedné své ženy byl zbaven svých schopností, byl zmrzačen, ztýrán a ponížen a nakonec se dočkal jen velice potupné smrti. Neuchyloval-li by se od Božích cest, jistě by prožil úplně jiný život. Vždyť měl pro něj naprosto všechny předpoklady až na ten jediný – slabost k ženám všeho druhu.

1 Královská 11:1 „Král Šalomoun si zamiloval mnoho žen cizinek, faraónovu dceru, Moábky, Amónky, Edómky, Sidónanky a Chetejky, **2** z těch pronárodů, o nichž Hospodin Izraelcům řekl: "Nebudete vcházet k nim a oni nebudou vcházet k vám. Jistě by naklonili vaše srdce ke svým bohům." Šalomoun k nim přilnul velkou láskou. **3** Měl mnoho žen: sedm set kněžen a tři sta ženin. Jeho ženy odklonily jeho srdce. **4** Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida. **5** Šalomoun chodil za božstvem Sidónanů Aštoretou a za ohyzdnou modlou Amónců Milkómem. **6** Tak se Šalomoun dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, a neoddal se cele Hospodinu jako jeho otec David. **7** Tehdy Šalomoun vystavěl posvátné návrší Kemóšovi, ohyzdné modle Moábců, na hoře, která je naproti Jeruzalému, a Molekovi, ohyzdné modle Amónovců. **8** Totéž udělal pro všechny své ženy cizinky, které pálily kadidlo a obětovaly svým bohům. **9** Hospodin se na Šalomouna rozhněval, že se srdcem odklonil od Hospodina, Boha Izraele, jenž se mu dvakrát ukázal **10** a výslovně mu zakázal chodit za jinými bohy. Ale on nedbal na to, co Hospodin přikázal.“

Šalomoun byl ještě z těch šťastnějších, kterým se nakonec povedlo oprostít se od model a vrátit se k Hospodinu. Zadarmo to ale nebylo. Kvůli Šalomounově modlářství se do válečného stavu a problémů s okolními pronárody dostal celý Izrael. Jistě by se dalo všemu předejít, kdyby zde opět nebyla vášeň k ženám jakéhokoliv ražení.

Nehemjáš 13:23 „V oněch dnech jsem také viděl, že si židé brali ašdódské, amónské a moábské ženy. **24** Jejich děti pak mluvily zpoloviny ašdódsky, ale nedovedly mluvit židovsky. Hovořily jazykem toho či onoho lidu. **25** Měl jsem s nimi o to spor a zlořečil jsem jim, některé muže jsem bil a rval za vousy a zapřisáhl jsem je při Bohu: "Nedávejte své dcery jejich synům a neberte jejich dcery svým synům a sobě! **26** Což se právě tím neprohřešil izraelský král Šalomoun? Mezi mnohými národy nebylo krále jemu podobného. Byl milován Bohem, který jej určil za krále nad celým Izraelem. A přece i jeho svedly ženy cizinky ke hříchu. **27** Máme snad mlčet, když vás slyšíme, že pácháte všechno to veliké zlo, že se zpronevřujete našemu Bohu a berete si ženy cizinky?"

Dostáváme se k snad poslednímu většímu problému smíšených manželství. Musíme myslet na své děti. Vždyť ony se narodí v každém případě do duchovní tmy a budou od nás nutně potřebovat světlo! My je musíme vést a je ideální, pokud tak činí oba rodiče. Dítě je v kontaktu s oběma rodiči a zkuste mu vysvětlit, že náš tatínek či maminka nevěří a jde do zahynutí. Dítě z lítosti nakonec duchovně přilne k nespasenému rodiči a raději se vzdá pomýšlení na věčné rozdělení a vzdá se i víry v Krista, jen aby jeho rodina mohla být pohromadě. Raději zvolí nějakou lidskou filosofii, chytne se například u nás dosti rozšířené východní filosofie, že spasení budou úplně všichni a proto můžeme v klidu žít dále.

Mluvím samozřejmě o případě, kdy nevěřící rodič je skutečně zatvrzelý a nekompromisní. Jestliže svým dětem v duchovní sféře nijak nebrání, nemusí se stát tato či podobná katastrofa. Naopak, pokud věřící rodič a jeho děti duchovně dospějí, mohou svým životem vydávat cenné svědectví nevěřícímu rodiči, což může nakonec posloužit i k jeho spáse. Závěr učinit nemůžu, omezuje mne opět 1. Korintským 7;16. Jedno je ale jisté. Děti mohou mít v nevěřícím rodiči sebevětší zázemí, podporu, domov, lásku, péči, obětavou starost, ale jednoho vskutku mít v rodině nemůžou – plného duchovního zázemí.

Tento článek není závazným Božím slovem. Hovořím pouze o vlastním vnímání a aplikaci Božího slova na svůj život, nikomu svými teoriemi neberu jeho praxi. Nechci jiným mluvit do partnerského života, je to příliš složité pro mě jakožto pro teoretika. Mám ovšem toto vlastní poznání a podle něho se v životě řídím. Vyvozují z něho dvě zásady:

- Lépe zůstat svobodným
- V případě vztahu brát se pouze v Kristu
-

Modlím se k Pánu za správné vedení jak pro mne, tak i pro mé blízké, známé či neznámé.

Forte

Opravdu záleží na tom, zdali je můj partner věřící, či nikoli?

Zatímco duchovní, pracovníci manželských poraden a rodiče stále diskutují o kladech a záporech sňatků uzavřených mezi lidmi různého náboženství, jejich počet stále roste. Odhaduje se, že jeden ze čtyř židů vstoupí do Manželství s vyznavačem jiného náboženství a jeden ze dvou katolíků a protestantů rovněž uzavře v tomto smyslu smíšené manželství.

Když se časopis Seventeen zeptal 200 mladých dívek na jejich názor ohledně náboženství a známosti, 97% z nich odpovědělo, že náboženství nemá žádný vliv na jejich rozhodování, s kým budou chodit. Ne každá z těchto dívek chtěla svoji známost s chlapcem jiného náboženství zakončit sňatkem, ale více než 75% uvedlo, že by proti tomu neměly námitky.

Tak třeba Simona říká: *"Ano chodím s Jirkou. Víím, že není křesťan, ale já si ho neberu, já s ním jen chodím. S nikým jiným chodit nemůžu. Široko daleko je jediný, a jestli chci s někým chodit, nic jiného mi nezbývá"*

Protože neexistuje žádný biblický verš, který by říkal: **"Nezačneš žádnou známost s nekřesťanem,"** musíme zjistit duchovní principy, které by nám pomohly dobrat se řešení. Bible na několika místech učí, že "věřící" by neměl uzavírat sňatek s "nevěřícím". Vezměme si třeba 2 K 6, 14. Zde se říká: *"Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké soužití světla s temnotou?"* Výraz "nedejte se zapřáhnout do

společného jha" bychom mohli převést jako "nepřipoutávejte se příliš k nevěřícím". Když zapřáhnete osla a koně do jednoho povozu, budou se pravděpodobně strkat nebo táhnout každý na jinou stranu - a přitom nemohou jít od sebe. Anebo - protože kůň má delší nohy než osel - se budou stále točit v kruhu. Ať už to dopadne jakkoli, jedno je jasné: **bude to chabý tým**. Podobně také známost s člověkem, který nesdílí vaše náboženské přesvědčení, znamená perspektivně problémy. Chvilí budete odolávat, ale pak zvítězí vaše racionální názory a vy začnete s tímto člověkem trávit určitý čas. Pak se podíváte, proč vám to trvalo tak dlouho. Můžete prožít nejkrásnější vztah, jaký jste kdy zažili. A než se nadějete, jste zamilovaní až po uši.

Ve chvíli, kdy jste zamilovaní, nastávají problémy. Cítíte se rozpolceně. Nakonec přichází okamžik, kdy si musíte vybrat. Chtě nechtě, musíte volit mezi Bohem a svým přítelem. Vyberete-li si Boha, bude to pro vás velká citová rána, protože ztratíte toho, koho hluboce milujete. Pokud si ovšem vyberete svého přítele, raní vás to duchovně, protože dovolíte, aby váš vztah k jinému člověku převýšil váš vztah ke Stvořiteli. Když zvolíte druhou variantu. Můžete postupně ztratit zájem o duchovní věci a brzy se zatvrdíte a ochladnete vůči jakémukoli duchovnímu vlivu. Budete se snažit přesvědčit sami sebe, že vaše volba byla šťastná, ale v hloubi duše budete vědět, že pokud není v pořádku váš duchovní život, nemůže být ve vašem životě v pořádku nic.

Manželství vyžaduje citovou, tělesnou a duchovní jednotu. Pokud jednou uzavřete manželství, spiknou se proti vám všechny síly a vy budete k boji proti nim potřebovat všechny svůj um. Mladí lidé se často této myšlence brání. Jedna dívka řekla: "Jestliže muže miluji, na jeho náboženství mi nezáleží. Náboženství se nepočítá - láska ano!" Další mladík říká: "Manželství je vztah mezi tebou a tvým partnerem a náboženství je vztah mezi tebou a tvým Bohem. To jsou dvě různé věci!" Pokud chcete vytvořit domov, ve kterém se budete v nesnázích spoléhat na svoje síly, prosím, můžete to zkusit. Ale statistiky stojí proti vám. Takřka každé druhé manželství končí rozvodem. Ovšem podle Billyho Grahama se rozpadá pouze jedno ze 400 manželství, v nichž tvoří přirozenou součást života modlitba a rodinné pobožnosti. Můžete si vyhovovat emocionálně a tělesně, ale bez duchovní jednoty jsou vaše šance na úspěch mizivé. Jak je bláhové brát na sebe takové riziko!

Mezi mládeží velmi populární autor a lektor Josh McDowell vypráví příběh o atraktivní mladé dívce, jedné z nejpobulárnějších studentek na škole. Chtěla s ní chodit spousta hochů. Ona se velice zajímala o sociální aspekty křesťanství, a proto začala navštěvovat církevní shromáždění. Na shromážděních často mluvila a předkládala všechny problémy Bohu. Lidé ji poslouchali, protože mluvila s přesvědčením a žila podle toho, co říkala.

Po jednom z takových shromáždění ji jeden z "borců" školy, který chodil s kýmkoli, kdykoli si zamlnul, požádal o schůzku. Odmítla ho. Ohromeně se jí zeptal na důvod. Co nejjednodušeji a nejméně urážlivě mu odpověděla: "Věřím Ježíši Kristu a nechci chodit s nikým, kdo ho nevyznává. Ty jej nevyznáváš." Její reakce chlapce neodradila, pouze umocnila jeho zájem o ni, takže se snažil ji za každou cenu dostat. Tři týdny se jí snažil udolat. A ona nakonec odpověděla. "Dobře, dnes večer je schůzka mládeže. Můžeš tam jít se mnou."

Jemu na ní tak záleželo, že byl ochoten s ní jít i na schůzku mládeže. Další týden ji znovu požádal, aby s ním začala chodit. Řekla mu, že je ochotna se s ním sejít, pokud spolu půjdou na schůzku mládeže. Po čtyřech týdnech se jí podařilo přivést toho chlapce ke Kristu a dnes jsou oba misionáři. Tato dívka považovala svoje zásady za přednější než známost s chlapcem a svěřila svůj milostný život Bohu. chcete-li vidět, jak vašim prostřednictvím dělá Bůh velké věci, musíte být ve vztahu s člověkem, který nesdílí vaše náboženské přesvědčení, opatrní.

(Nancy Van Peltová - Známosti a namlouvání)

Láska mezi věřícími

Jistě jste si už všimli, jak vztahy mezi nevěřícími bývají častěji nestálé, povrchnější, někdy vyloženě silně nekvalitní a hodně orientované na fyzickou stránku. O tom teď mluvit nebudeme, ale za povšimnutí stojí, že bývají procentuálně mnohem častější než u lidí věřících.

Mezi nevěřícími kvete často láska, která má k povrchnosti daleko, horlivá a upřímná po všech stránkách. Mladí lidé, kteří ji prožívají, sní o společné budoucnosti, plánují si všechny podrobnosti, nikdo nikomu nelže, přesto se jejich vztah rozpadne třeba po půl roce a to k bolesti obou zúčastněných, kdy pláčí oba dva a nemohou se smířit s tím, že některým věcem v jejich vztahu nemohou přijít na kloub.

U lidí znovuzrozených, u Kristova vlastnictví, pozorujeme zase jiné projevy. Mnozí dvacetiletí a mnohem starší nikdy s nějakým protějškem nechodili, jsou na to hrdí, kolikrát zůstávají až do smrti svobodní nebo se navzájem berou ve vyšším věku. Svoboda jim často nevádí vůbec, ba jim silně vyhovuje v práci na Božím díle, ale i když jim samota přerůstá přes hlavu a chtěli by s ní skoncovat, nepropadají tak silně sebelítosti. Pokud věřící pár začne uvažovat o společném životě, je to provázáno velikou bází před Bohem a neustálým dotazováním se Ho, i když i zde jsou četné výjimky a nemůžeme věřící paušalizovat.

Mladí věřící svobodní nepodléhají neustálemu čekání na to, až někdo spadne z nebe a pak začnou konečně žít. Dokážou ve své svobodě pracovat na Božím díle, což by kolikrát nemohli vůbec dělat, kdyby se museli starat o někoho jiného. Dochází jim, že manželství není vstupenkou do ráje, ale stejnou prací, stejným potěšením, starostmi, radostmi i povinnostmi, jako za svobodna. Akorát se tyto věci netýkají psaní webových článků, ale třeba přebalování miminek. Nevěřící se častěji nechávají podvést falešnými obrázky, které jim předává svět. Všimněte si, jak všechny fotoromány v dívčích časopisech anebo romantické filmy zpravidla končí chozením nebo svatbou. V tom je ten celý podvod. Chození nebo svatba není konec života na zemi a vstup do ráje. Zajímalo by mě, jak by všechny tyto fotoromány a filmy vypadaly, kdyby právě chozením nebo svatbou začínaly. Nezmyslela by z nich jejich lživá romantika? Nestaly by se nudnějšími či aspoň reálnějšími? A kdo by je četl, díval se na ně, či se je dokonce snažil napodobit?

Co tedy mají věřící znovuzrození před neznovuzrozenými mají - li vůbec něco navíc?

To podstatné! Jsou 24 hodin denně milováni pravou Boží láskou, kterou žádný člověk napodobit nedokáže. Díky této nenahraditelné lásce se dokážou milovat kvalitněji i mezi sebou. Jsou Boží láskou naplněni a v ideálním případě nepotřebují žádné záplaty na srdce v podobě přelétavých vztahů.

Toto nevěřící v žádném případě zakoušet nemohou, jejich duše volající po Boží lásce hledá tuto lásku nutně někde jinde a to nejčastěji v druhém člověku, zvířeti či věci. Kde chybí Boží požehnání, tam není ani Boží lásky. Nevěřící si moc dobře uvědomují, co jim chybí a jakou míru lásky potřebují, ale obzvláště mladí si myslí, že velikost Boží lásky můžou nalézt v druhém člověku. Jsou tak světem podvedeni. Pokud ji neustále nenalézají, rezignují na mezilidské vztahy vůbec a jejich manželství v budoucnu tím velice trpí.

Chybí jim Boží láska, bez které se neobejde naprosto nikdo. Člověk ji dát nemůže, ale mladí nevěřící jsou zklamáni jedním člověkem, hledají totéž v druhém člověku. Už už si myslí, že ji našli, ale ouha, jejich partner je opět jenom člověk. Buď se s tím smíří nebo hledají a nenalézají dále.

Vztah s člověkem používají jako náhražku za absenci Boží lásky. Proto o samotě nemohou žít ale také často střídají jeden druhého. Když jsem byl na střední škole, s jednou mojí spolužačkou za celých šest let chodili celkem všichni chlapci z naší třídy kromě mě a ještě dvou dalších. Tito chodící si opravdu chtěli založit trvalý vztah na celý život a také s tím počítali. Na jejich očích bylo vidět, jak potřebují pohladit, jak potřebují něhu a že to bylo děvče jemného vzhledu i projevu, podlehl téměř každý, aby odcházel zklamán ne z člověka, ale z lidských schopností milovat.

Nevěřící člověk, neznající Boží lásku, ji ale aspoň po nějaký čas hledá. Jeho trápení, co často zakouší, by nás mělo varovat a podnítit k tomu, abychom pravdivě ukazovali okolnímu světu nesmírnost Boží lásky. Nebojme se, pokud ten člověk je bez lásky zoufalý, nebude touto nabídkou pohrdat. Na nás leží veliká zodpovědnost za to, abychom uměli Boží lásku zvěstovat bez chyb a omylů. Cožpak nám těch upřímně hledajících lidí není líto? Oni musí poznat, že ta láska, kterou hledají, je skutečně Boží láska a že naše svědectví není mylné!

Forte

P.S.: Jestli se budeme hádat, zdržujeme se od všeliké práce na Božím díle a o Boží lásce tím svědectví nevydáváme! To platí především pro Ulster a jim podobné, kde místní katolíci a protestanti asi mají málo povinností na Boží vinici!!

Seznámení přes internet? Proč ne!

Za pár dnů to bude již osm měsíců, co spolu chodíme. Nic zvláštního, pomyslí si mnohý čtenář. Naše seznámení bylo však tak trochu neobvyklé.

Nejprve však pěkně od začátku. Jmenuji se Dáša a pocházím z křesťanské rodiny. Již odmalička nás rodiče vedli a vychovávali k tomu, abychom "netáhli jha s nevěřícími". V době dospívání platil tento verš pro nás dvojnásob. O to více v otázce hledání životního partnera. Byla proto pro mne naprostá samozřejmost, že kluka si musím hledat jen mezi znovuzrozenými křesťany.

Poprvé jsem vážněji začala chodit s klukem, když mi bylo sedmnáct. Bylo to období, kdy jsem sice byla šťastná, že chodím s chlapcem, na druhé straně nás však ten vztah svazoval. Oba jsme chtěli jít studovat, byli jsme nezvzáhlí, finančně závislí na rodičích, a tak jsme se rozešli.

Poté následovalo období kamarádství, hlubších i povrchnějších přátelství, a hlavně čekání na toho pravého. Přehoupla se dvacítká, roky pomalu ubíhaly a já zůstávala pořád sama. Když už mi bylo dvacet pět, začínala jsem být nervózní. Pořád jsem se modlila, ale ten pravý nepřicházel. Měla jsem pocit, že věřící kluci v mém věku prostě nejsou, a když, tak jsou zadaní. V mém srdci tiše, o to však více, usídlovala závist při pohledu na mladý pár držící se vroucně za ruce.

Ve dvaceti šesti letech jsem se seznámila s věřícím bratrem. Rozuměli jsme si a setkávali se stále častěji. Byla jsem šťastná, že už konečně někoho mám, a také, že jsem všem, a hlavně sama sobě dokázala, že se umím s někým seznámit. Problém byl ovšem v tom, že onen mládenec byl katolík. Dvou víru bral skutečně vážně. Čím déle jsme se scházeli, tím více jsem prožívala vnitřní neklid a napětí. Teď už vím, že se mne dotýkal Duch svatý. Stále se mi honily hlavou myšlenky, jako např., zda by byl ochoten chodit se mnou do našeho protestantského společenství, vzdát se uctívání Panny Marie a modliteb ke svatým. V totéž doufal i on, ovšem v opačném smyslu.

Byla jsem ve stavu, kdy už jsem nemohla dál. Pokoušela jsem se s ním už i rozejít, ale nějak jsem to prostě nezvládala. Bylo mi ho líto. V tomto čase vzpoury, vnitřních bojů, zápasů a modliteb, kdy už jsem byla téměř rozhodnuta začít s ním chodit do katolického kostela, přišel za mnou můj starší bratr a řekl mi, že na internetu našel křesťanskou seznamku, jestli bych to nechtěl zkusit. Byla jsem naštvaná, protože jsem už s klukem chodila, takže jsem nechápala, proč bych se měla seznamovat, a ještě ke všemu po internetu, když počítače a podobná technika nejsou zrovna mými koníčky, a navíc k inzerátům jako takovým jsem měla velkou nedůvěru. Za nějaký čas mi to přece nedalo, a tak jsem si řekla, že se na to jen podívám.

Z přibližně padesáti inzerátů z celé ČR mne zaujal jeden, u něhož bylo kromě e-mailové adresy i číslo mobilního telefonu. Řekla jsem si, že zkusím zavolat. Navíc zůstanu v anonymitě. Po pár dnech neúspěšného volání jsem se odvážila napsat SMS-ku a odeslat ji "někam". Zkoušela jsem znovu volat. Konečně se mi ve sluchátku ozval mužský hlas. Najednou to byl pro mě šok! Co mám říct? Mám tykat nebo vykat? Podařilo se mi vykoktat ze sebe pár nesouvislých vět. Následovalo několik SMS-ek a e-mailů.

Po čtrnácti dnech mne onen mladý muž pozval k nim na mládež. To jsem stále ještě chodila s bráškou katolíkem. Místo konání bylo pouhých sedmáct kilometrů od mého bydliště. Rozhodla jsem se tedy, že pojedu. Mládež byla neobvyklá. Místo programu zněly jen písně a modlitby za potřeby a požehnání jejích členů v tomto předmaturitním období. V tom se mě kdosi zeptal, jestli nepotřebuji modlitby i za sebe. To už jsem to nemohla vydržet. Bůh se mne znovu dotýkal a já pocítila, že mé místo je přece jen mezi bratry a sestrami z protestantských společenství.

Měla jsem v srdci obrovskou touhu být pevná a v Boží síle současný vztah již definitivně ukončit. Plakala jsem před Bohem, lidmi i sebou samotnou. Řekla jsem vše, co jsem prožívala uplynulého půl roku. Poté mne zaplavila vlna úlevy a požehnání, kdy se Bůh mocně dotkl mého zraněného srdce. V síle těchto modliteb jsem byla schopna se následující den rozejít. Zůstali jsme přáteli.

Toto mládežnické setkání ovlivnilo můj další život. Nejen, že jsem získala mnoho nových přátel, které bych jinak asi nikdy nepoznala, ale začal se také rozvíjet nový, krásný a Bohem naplněný vztah s Jirkou. Ještě ten den jsme se spolu v autě modlili za to, aby nám Bůh ukázal, jestli je toto jeho plán pro nás dva. Klid a jistota, která postupně zaplavovala mé srdce, že tento muž je ten pravý pro mne, mě naplňovala úžasným pokojem a radostí. Tak šťastná jsem už dlouho nebyla a jen málokdo to na mně nepoznal. Po dvou týdnech od této události jsme spolu začali chodit. Od té doby jsme se spolu často modlili a povídali si. Vznikala tak mezi námi otevřenost, upřímnost a důvěra, kterou se náš vztah neustále prohlubuje, buduje a upevňuje. I když víme, že máme spoustu chyb a nejsme dokonalí, věříme, že naše budoucnost je v Božích rukou.

Nedávno jsme se chtěli znovu podívat na "naši" seznamku. Zjistili jsme, že tato stránka na internetu je již zrušena. Nechápeme to, jsou tu sice i jiné křesťanské seznamky, ale ta naše už tu prostě není. Někdy to má s námi Bůh těžké, ale oba jsme přesvědčeni, že i kdyby tu ta seznamka byla jen kvůli nám, svůj účel určitě splnila.

*Dagmar Kucová
BJB Suchdol nad Odrou*